

Sygn. akt V GC 151/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K. dnia 09 lipca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Katarzyna Górna-Szuława

po rozpoznaniu w dniu 09 lipca 2021 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **D. S.**

przeciwko **J. S.**

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powoda D. S. na rzecz pozwanego J. S. kwotę 5.417,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, liczonymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Sygn. akt V GC 151/21

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do Sądu Rejonowego w Kaliszu V Wydziału Gospodarczego w dniu 11 grudnia 2020 r. (data wpływu) powód D. S. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika domagał się orzeczenia nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, że pozwany J. S. ma zapłacić mu kwotę 51.600,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od dnia 19 listopada 2020 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych i opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej wykonał na rzecz pozwanego usługi związane z robotami budowlanymi, w szczególności prace wykończeniowe pomieszczenia socjalnego wraz z kotłownią. Podał, że po wykonaniu prac pozwany nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń co do ich jakości. Powód podniósł, że w dniu 04 listopada 2020 r. wystawił na rzecz pozwanego fakturę VAT za wykonane usługi na kwotę 51.600,00 zł z odroczonym terminem płatności. Wskazał, że po upływie terminu jej płatności wielokrotnie kontaktował się z pozwanym telefonicznie i sms-owo w celu przypomnienia mu o uregulowaniu należności. Mimo to pozwany nie dokonał zapłaty.

W dniu 16 grudnia 2020 r. w sprawie V GNc 4225/20 Sąd Rejonowy w Kaliszu w osobie Referendarza sądowego wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym,

którym w całości uwzględnił żądanie pozwu.

Dnia 29 stycznia 2021 r. (data wpływu) pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym zaskarżył go wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany zakwestionował żądanie pozwu co do zasady i co do wysokości. Podniósł, że nigdy nie otrzymał faktury załączonej do pozwu, a co za tym idzie, nigdy jej nie zaksięgował.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

Powód D. S. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) we W. w oparciu o wpis do (...). Pozwany J. S. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...). P.H.U. (...) w O. W.. w oparciu o wpis do (...).

(fakt bezsporny, a nadto wydruk (...) k. 11-12, 13).

W dniu 04 listopada 2020 r. powód wystawił pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 42.000,00 zł netto, tj. 251.550,00 zł brutto tytułem „Prace wykończeniowe K. ul. (...). Pomieszczenie socjalne wraz z kotłownią w hali wg kosztorysu z maja 2020 r.”

z terminem płatności określonym na dzień 18 listopada 2020 r. (14 dni). Faktura została podpisana przez powoda i opatrzona jego pieczęcią firmową.

(dowód: faktura VAT k. 10).

Powód nie przedłożył do akt dowodu doręczenia pozwanemu faktury ani wezwań do zapłaty.

(fakt bezsporny).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie faktury VAT załączonej przez powoda do akt sprawy.

Postanowieniem z dnia 29 marca 2021 r. Sąd na podstawie art. 235²§1 pkt 1 kpc w zw.

z art. 458¹¹ kpc i art. 235²§1 pkt 2 kpc pominął pozostałe wnioski dowodowe. Postanowienie to dotyczyło wniosków pełnomocnika pozwanego zawartych w sprzeciwie. Fakty, które miały być nimi wykazane nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (przekazanie powodowi gotówki w kwocie 30.000,00 zł). Nadto, zgodnie z brzmieniem powołanej regulacji winne być wykazane dokumentem. Pełnomocnik pozwanego nie złożył zastrzeżeń do protokołu w trybie art. 162 kpc w zakresie pominiętych wniosków dowodowych.

Zaś postanowieniem z dnia 07 kwietnia 2021 r. Sąd na podstawie art. 458⁵§1 i 4 kpc odmówił pełnomocnikowi powoda zgody na złożenie pisma procesowego. Miał na uwadze, że od daty doręczenia mu odpisu sprzeciwu upłynął miesiąc. Pełnomocnik zaś nawet nie podniósł, a tym bardziej nie uprawdopodobnił, że, że ich powołanie w pozwie nie było możliwe albo, że potrzeba ich powołania wynika później. Również w tym zakresie pełnomocnik nie złożył zastrzeżeń do protokołu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pozwie powód wskazał, że łączyła go z pozwanym umowa, na podstawie której wykonał na jego rzecz usługi związane z robotami budowlanymi, w szczególności prace wykończeniowe pomieszczenia socjalnego wraz z kotłownią.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Zatem to do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo. Do przeciwnika natomiast należy wykazanie okoliczności niweczących to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie (por. wyrok SN z dnia 19 listopada 1997 r., I PKN 375/97). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r. I CKU 45/96). Innymi słowy na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wnioski o oddalenie powództwa. W myśl art. 232 kpc strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie Sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik.

Przepisy art. 6 kc i art. 232 kpc wskazują, iż to na stronach ciąży obowiązek wykazywania swoich twierdzeń. Rola Sądu w zakresie dowodzenia w postępowaniu cywilnym procesowym, sprowadza się – co do zasady – jedynie do oceny złożonego przez strony materiału dowodowego, o ile jest on dopuszczalny i zawnioskowany w należyty terminie.

Zaznaczyć należy, iż dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony (ani materialno-prawnym, ani procesowym), a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym. Nie istnieje zatem żadna możliwość egzekwowania od strony aktywności

w sferze dowodowej – Sąd nie może nakazać czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu. Jedynie od woli strony zależy, jakie dowody zostaną przez sąd przeprowadzone. Przeciwno stronie natomiast – co wynika z art. 6 kc – skierują się ujemne następstwa jej pasywnej postawy. Fakty nieudowodnione zostaną pominięte i nie wywołają skutków prawnych

z nimi związanych, co ostatecznie może prowadzić do przegrania procesu.

Zatem zgodnie z powyższą regułą na powodzie (wobec zaprzeczenia przez pozwanego) ciąży obowiązek wykazania zawarcia umowy z pozwanym, jej treści oraz samej realizacji, na podstawie której powstało zobowiązanie pozwanego.

Na poparcie swojego stanowiska powód zaferował wyłącznie fakturę VAT nr (...) z dnia 27 listopada 2020 r.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że faktura VAT ma walor dokumentu prywatnego (art. 245 kpc) i może jedynie dowodzić, iż osoba, która ją podpisała, złożyła oświadczenie w niej zawarte. Stanowi jednak powszechnie przyjęty dokument rozliczeniowy. Jej doręczenie umożliwia dłużnikowi podjęcie czynności mających na celu sprawdzenie, czy świadczenie jest zasadne tak co do zasady, jak i co do wysokości. Umożliwia też podjęcie czynności finansowych zmierzających do spełnienia świadczenia.

Z punktu jednak widzenia zasad doświadczenia życiowego powszechnie znanym jest, iż

w kontaktach handlowych pomiędzy przedsiębiorcami, szczególnie w zakresie sprzedaży towarów, na potwierdzenie dokonanej transakcji wystawiane są faktury służące obu stronom do rozliczeń. Często samo wystawienie faktury zastępuje sporządzanie umów na piśmie. Jednakże, co należy podkreślić faktura, jako dokument rozrachunkowy, nie stanowi dowodu wykonania umowy w sposób uzasadniający żądane wynagrodzenie. Dłużnik zobowiązany jest świadczyć to, co stwierdzono w dokumencie rozliczeniowym, gdy wynika to z istniejącego stosunku zobowiązaniowego.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, by powód zawarł

z pozwanym umowę objętą sporną fakturą VAT. Nie można ustalić jej rodzaju i treści, a tym bardziej, by powód wykonał wynikające z niej zobowiązanie, uzasadniające żądanie zapłaty wynagrodzenia w kwocie wynikającej z faktury. Zauważyć również należy, iż powód przed wytoczeniem powództwa nie doręczył pozwanemu spornej faktury. Mimo, iż w fakturze powołał się na kosztorys, nie załączył go akt. Nie przedłożył również wydruku połączeń telefonicznych, na które powołuje się w pozwie.

Z uwagi powyższe ustalenia Sąd uznał, iż powód nie sprostował dyspozycji przywołanego art. 6 kc. Na poparcie swoich twierdzeń nie przedstawił dowodów potwierdzających zawarcie przez strony umowy objętej fakturą VAT załączoną do pozwu. Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie można ustalić czy strony zawarły w ogóle jakąkolwiek umowę, ani jaka była jej treść.

Mając na uwadze powyższe rozważania faktyczne i prawne Sąd oddalił powództwo w całości, o czym orzekł w pkt 1 sentencji wyroku.

O kosztach procesu zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik znajdującą oparcie w art. 98 kpc.

Na koszty te w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 2.583,00 zł obliczona zgodnie z art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. tj. z 2020 r., poz. 755 ze zm.), koszty zastępstwa procesowego stron w kwocie po 5.400,00 zł obliczone zgodnie z §2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) i §2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) oraz kwota po 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt 2a ustawy z dnia 09 września 2000 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 86, poz. 960 ze zm.).

Powód przegrał proces w całości, musiał więc w całości ponieść jego koszty.

Dlatego też Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5.417,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, o czym orzekł w pkt 2 sentencji wyroku.

sędzia Katarzyna Górna-Szuława